

Mannen bak dette nøkterne utsagnet er Sam Giancana (1908-1975), med oppnavnet «Mooney», i etpar tiår USAs ubestridte gangsterkonge. Nå bretter hans yngre bror og nevé ut mafiabossens liv og ugjerninger i boken *Mafiakongen*, som 12. mars lanseres samtidig i USA og en rekke andre land. I Norge er det *Aventura* Forlag som utgir boken.

Det antall liv denne *mafioso* hadde på samvittigheten da han til slutt falt for eget grep, må telles i dusin og snes. De fleste — egentlig alle — hører til det man kunne kalle «drap til inntekts ervervelse». Men noen ofre var unekte-

” Det er mange bosser som eier en del av Nixon. Kennedy er bare min.

Sam Giancana, mafiaboss

lig mer prominente enn andre, skal vi tro de to Giancana'ene som nå har skrevet bok:

Monroe — Kennedy — Kennedy

- Marilyn Monroe, 4. august 1962
- John F. Kennedy, 22. november 1963
- Robert Kennedy, 5. juni 1968.

Navnet Kennedy går hyppig igjen i beskrivelsen av Mooneys liv og levnet. Det begynner med de berømte Kennedy-brødrenes far, Joseph. Han levnes liten ære i denne fremstillingen. Skal vi tro forfatterne, og de står ikke helt alene med sine påstander, bygget pappa Kennedy opp sin enorme formue som spritsmugler under forbudstiden. Han anklages også for, sammen med bl.a. John D. Rockefeller jr, å ha manipulert det berømte børskrakket i 1929.

Joseph Kennedy, i boken omtalt som «den renkefulle, irske spritsmugleren», ville ri på to hester. Minst. Han brukte mafiametoder for å slå seg opp, og han gikk ikke av veien for å be fremtredende gangsterkonger om hjelp i et knipetak. Men trass i all verdens fagre løfter, var det vanskelig å få den sosiale streberen og karrierejege- ren til å levere gjenytelser — selv etter at Sam Giancana hadde fått navnet hans strøket fra dødslisten til New York-bossen Frank Costello. Slikt blir unådig tatt opp og huskes lenge.

Da John F. og Robert Kennedy begynte sin ilmarsj mot maktens tinde, var pappa Joe redd for at de ikke skulle lykkes for egen maskin. Derfor sikret han seg hjelp fra Sam Giancana og hans styrker. Mooney så klare fordeler i et samarbeid, og med pappa Kennedys forsikringer om at den dagen sønnen var på plass i Det hvite hus kunne Giancana også anse seg selv som «valgt», skred han til verket.

For John F. Kennedy, av Eleanor Roosevelt karakterisert som en representant for «den nye eliten som har verken prinsipper eller karakter», var primærvalgene og den endelige nominasjonen som Demokratenes presidentkandidat bare den første prøven. Også her var det greit «with a little help from my friends», men enda viktigere ble det i det vanvittig jevne og spennende slutttracet mot Richard Nixon.

Bestikkelser og valgfusk

Sam Giancana ble spurt hvorfor han ikke heller støttet «Tricky Dick», som allerede var under mafiaens kontroll. Da ga han et svar hvis indre skjønnhet og slående logikk man bare må bøye seg for: «Det er mange bosser som eier en del av Nixon. Kennedy er bare min.»

Bestikkelser i millionklassen, utstrakt bruk av Frank Sinatra og hans «Rat Pack» (klan), direkte trusler og valgfusk. Men disse midlene sikret Giancana JFK en uhyre knepen valgseier. Motytelsen skulle det ikke være tvil om: Den nyvalgte presidenten måtte sørge for at mafiaen fikk være i fred.

Men hva skjer?

Jo, JFK utnevner straks broder Robert til justisminister og lar ham prioritere kampen mot nettopp den organiserte kriminaliteten.

Hvorfor?

Sannsynligvis fordi han i samme rennet systematisk skulle fjerne alle personer og alle spor som kunne knytte Kennedy'ene til underverdenen.

Sex-feller

Nå kom det vel med at Mooney, som aldri hadde stolt helt på noen Kennedy, hadde latt Frank Sinatra og andre legge haugevis av sex-feller for «kaninen» JFK. Slik fikk han samlet nok dritt «til å kunne knuse den skinnhellige familien for evig og alltid».

En av disse sex-fellene het Marilyn Monroe. Og hun fant nåde for begge brødrenes blikk.

Men vi forlater lakenavdelingen og vender i stedet oppmerksomheten mot Grisebukten på Cuba. Der gikk som kjent det aller meste galt da Kennedy våren 1961 prøvde å gjøre slutt på Castro-regimet. Utad påtok presidenten seg ansvaret for miseren, men han mente at CIA var skyld i elendigheten og gikk hardt til verks mot etterrettingsorganisasjonen og dens sjef.

Resultatet av dette oppsummerer boken lakonisk, men illevarslende: «USAs underverden og CIA hadde fått en felles fiende: De forente staters president.»

Monroe myrdes

Sam Giancanas makt over JFK var i ferd med å smuldre opp. De direkte kontaktene hans til Det hvite hus ble brutt, samtidig jobbet Robert Kennedy intenst for å ødelegge ham totalt.

Det var på tide å sette inn tyngre skyts. Marilyn Monroe var begynt å bli upålitelig, hun hadde store personlige problemer og hennes stadig mer ustabile følelsesliv gjorde henne farlig. Nå skulle hun brukes for aller siste gang — til å kompromittere justisministeren på drepene vis. Bokstavelig talt.

Marilyns hjem ble overvåket og avlyttet konstant, og fire drapsmenn sto klar da Robert Kennedy om kvelden lørdag 4. august 1962 oppsøkte den berømte filmstjernen i følge med en lege. Fordi den yppige blondinen var nærmest hysterisk, ga legen henne en beroligende sprøyte. Takket være den hadde drapsmennene lett spill da de noe senere rykket inn. De teipet igjen munnen hennes og tvang en spesialkomponert stikkpille, en dødelig dose med beroligende midler, opp i endetarmen hennes. Stikkpiller setter ingen spor, dessuten går giften direkte i blodet slik at opplivningsforsøk ikke nytter.

Presidenten må dø

Vi vet hva utfallet ble, men det viste

seg likevel at Giancana hadde gjort opp regning uten vert. For Robert Kennedy som lot til å ha trodd på hans lojevenn hadde gitt Marilyn den fatale overdosen, brukte all sin makt, sin innflytelse og sine forbindelser for å hindre skandalen. Offisielt ble filmstjernens død betegnet som selvmord, og Robert Kennedy ble ikke offentlig omtalt som hennes elsker eller knyttet til mordet før flere år senere.

Giancana lot seg ikke slå av marken. Ufortrødent arbeidet han for å ramme Kennedy'ene. I sine bestrebelser trakk han inn den ekstremt lojale Jack Ruby, som også var kjent for sitt gode samarbeid med CIA og dertil hadde et sjeldent godt forhold til politiet i Dallas.

For nå var presidenten målet, og man arbeidet ut fra ulike attentatsteder og -måter. «Man» betyr i denne sammenhengen Sam Giancana og hans folk, sentrale personer i CIA og et halvt dusin fanatiske, høyreorienterte

oljemillionærer i Texas. Involvert skal også borgermesteren i Dallas, Earle Cabell, ha vært. Hans bror mistet jobben som nestsjef for CIA etter fadese- n i Grisebukten. Ifølge boken skal Giancana ha uttalt til sin bror at både «Richard Nixon og Lyndon Johnson visste om hele den jævla greia».

Oswald skjøt ikke

Lee Harvey Oswald ble et viktig redskap for attentatplanleggerne. Denne påståtte kommunisten og halvtomsingen blir av Giancana fremstilt som oppvakt og dertil en urokkelig patriot — men også lett å manipulere. I boken hevdes det at Oswald ikke avfyrte et eneste skudd, de drepene skuddene fra det berømte vinduet i sjettede etasje av Texas School Book Depository var det Giancana-mannen Richard Cain som prikket inn.

Men Oswald skulle ha skylden. Innen han kunne «pumpes» av etterfors-

kerne skulle han imidlertid likvideres. Den jobben skulle to politifolk ta seg av. Ironisk nok ble den ene av dem, J. D. Tippit, skutt ned og drept av Oswald 45 minutter etter at president Kennedy segnet om i sin svarte limousine. Kort etter ble Oswald arrestert og sik- tet — ikke for drapet på presidenten, men på politimannen.

Jack Ruby hadde sviktet sitt ansvar. Som operasjonsleder skulle han ha sørget for at Oswald ble tatt av dage. Stilt overfor valget mellom mafiaens grusomme avstraffelse og et lengre fengselsopphold, valgte han det siste. Derfor fullførte han det J.D. Tippit av gode grunner ikke kunne avslutte.

Robert Kennedy også

Bokens hovedforteller, Chuck Giancana, kom etter hvert i et stadig sterkere motsetningsforhold til broren. Derfor blir de siste årene av gangsterhøvdingens liv mer summarisk gjort

rede for — og uten The Boss som Chucks direkte kilde. Det er således via omveier han får vite at broren også sto bak mordet på Robert Kennedy. De nærmere omstendighetene gjøres det ikke rede for, men det fremgår at drapsmannen Sirhan sto i bunnløs gjeld til mafiaen. Dessuten hadde man sikret seg dersom Sirhan skulle bomme. En meksikaner sto klar til å henrette mannen som like før hadde bekjentgjort at han var kandidat ved det kommende presidentvalget.

Boken slår fast at de fleste av dem som var involvert i mordet på president Kennedy er blitt myrdet. Slik gikk det også hjernen bak ugjerningen. 19. juni 1975 ble Sam «Mooney» Giancana myrdet i sitt hjem, fem dager før han skulle forklare seg for en senatskomité om bl.a. sin delaktighet i CIA-s opplegg for å drepe Fidel Castro.